

Vis savaitgal tikin jau Dži kreiptis policij . Senel nem go šeimos reikalus painioti pašalini – turb t bijojo likti pasmerkta d l to, kaip mudvi aukl ja.

Kai pagaliau nusileido ir negrabia ranka m rinkti policijos numer , suklydo ir tur jo antr syk sukti kaip alyvuog žalio telefono disk . Niekada nebuvo ma iusi Dži tokios išsigandusios ir piktos. Pad jusi ragel visa tirt jo – galb t iš pyk io, širdg los ar g dos. Pailgas rausvas jos veidas kraip si nereg tomis grimasomis. Ji murm jo kažin kokias padrikas frazes – gal laid prakeiksmus, gal meld si.

Buvo keista, – bet kas gi ia keisto? – kad Keis m ir dingo. Visada m gusi draugij , pastaruoju metu buvo susid jusi su šutve draugišk ir simpatišk , bet tingi ir lengva b dži draug . Aštuntoje klas je kur laik buvo hip , tada por met reng si kaip pank , ryškiai daž si plaukus, siv r nos auskar ir pasidar nevykusi voratinklio su moterimi-vore tatuiruot . Keis tur davo vaikin . Aš – niekada. Ji buvo populiari, bet ši savyb išnaudodavo geriems tikslams: mokydamosi vidurin je globojo li dn mergait , Džin Brikhaus, kuri, negal dama apsik sti bendraklasi paty i d l svorio, higienos tr kumo, skurdo ir juokingos pavard s , b dama vienuolikos liov si kalb jusi. Šitai ir patrauk Keis . Saugoma mano sesers, toji mergait sužyd jo. Paskutin je klas je gavo Unikumo pravard – taip vadindavo keistus, bet pagarbos vertus išsišok lius.

Paskui Keis s gyvenimas vis d lto pakrypo nauja vaga. Ji prisidarydavo rimt b d , d l kuri gr s pašalinimas iš mokyklos. Daug g r – net mokykloje – ir vartojo vairius medikamentus, kuri tuo metu niekas n neman bijotis. Pirm syk gyvenime Keis m slapukauti. Iki tol visk man patik davo, kalb davo nekantriai, balse b davo just

* Mūrinis namas (angl.)

maldavimo gaidel s, tarsi prašyt išrišimo. Vis d lto jai ne pavyko nieko nuo man s nusl pti. Nujau iau, kad kažkas ne taip, žinoma, kad nujau iau. vertinau pasikeitus jos elges , išvaizd , žvilgsn . Nuo pat vaikyst s dalijom s kambariu ir lova. Buvo metas, kai jaut m s tokios artimos, jog vienai nesp jus praverti burnos, kita jau žinodavo, kas bus pasakyta. Kalb davom s greitai, pašaliniams nesuprantamu b du; prad ti sakiniai ia pat nutr kdavo, gal davome ilgai der tis vien žvilgsniais ir gestais. Tod l, kai sesuo prad jo vis dažniau nakvoti pas draugus ar gr žti namo paryiais, prakvipusi dalykais, apie kuriuos tuomet dar nenutuokiau, sunerimau – ir tai mažiausia, k galima pasakyti apie tuometin mano b sen .

Kai dvi dienas paeiliui negavau iš sesers žinios, steb tina atrod ne tai, kad ji dingo, ir net ne mintis, kad jai gali b ti nutik kas nors baisaus. Mane stulbino tik viena: kad Keis taip lengvai išmet mane iš savo gyvenimo. Kad slepia – net nuo man s! – didžiausias savo paslaptis.

Netrukus po to, kai Dži paskambino policij , mano pranešim gaviklyje pasirod Polos Malroni žinut , ir aš jai perskambinau. Pola ir Keis artimai draugavo mokykloje; ties sakant, ji buvo vienintel , kuri su manimi skait si, suprato ir gerb id j , kad šeima – vis svarbiausia. Ji praneš š t gir d jusi apie Keis , ir man žinanti, kur ši yra.

– Tik nepasakok senelei, – sp jo, – nes galiu klysti.

Pola buvo aukšta, graži, stipri ir tikrai ne p s ia. Kažkuo man primin amazon – gyventoj genties, apie kuri pirm syk sužinojau devintoje klas je skaitydama „Eneid “ , o v liau – ir komiksus, d l kuri pame iau galv b dama penkiolikos. Deja, t vienintel kart , kai apie Polos panašum amazon užsiminiau Keisei, manydama, kad tokia mintis tur t draug pamaloninti, sesuo tar :

– Mike, daugiau niekam to nesakyk.

Šiaip ar taip, nors Pola man patiko – iki šiol patinka – jau tada supratau, kad ji daro blog – tak Keisei. Jos brolis Franas prekiavo narkotikais; visi žinojo, kad Pola jam dirba.

T dieną susitikau su Pola prie Kensingtono ir Alegenio prospekt kampo.

– Eime, – tar Pola.

Pakeliui papasakojo prieš kelet dien kartu su Keisei lankiusis viename Kensingtono name, pas brolio draug . Žinojau, kad tai reiškia.

– Tur jau išeiti, bet Keisei nor jo pab ti ilgiau.

Iš Kensingtono prospekto Pola nusived mane siaur šalutin gatvel , kurios pavadinimo neprisimenu, o tada sustojome prie balt dur apgriuvusioje blokuot j nam eil je. Duris puoš juodas metalinis siluetas arklio, tempianio vežim , tik arklys netur jo priekini koj . sid m jau, nes pasibeldus teko laukti penkias minutes, kol durys atsiv r .

– Sakau tau, jie namuose, – tikino Pola. – Jie visada namuose.

Pagaliau duris mums atidar šm kl panaši moteris, liesesn s už kuri nebuvo reg jusi. Ji buvo juodaplauk , išraudusiu veidu ir apsunkusiais aki vokais – tokius v liau matydavau ir Keisei s veide. Tada dar nežinojau, apie k byloja tokios akys.

– Frano n ra, – tar moteris. Ji atrod nenusakomo amžiaus, galb t dešim ia met už mus vyresn . – Kas ji? – paklaus , Polai nesp jus atsakyti.

– Draug . Ieško sesers.

– ia n ra joki seser , – atr ž moteris.

– Gal galiu pasimatyti su Džimu? – nukreip kalb Pola.

Kaip dažnai pasitaiko Filadelfoje liepos m nes , t dien negailestingai kepino saul . Nuo juoda derva ištepto namo stogo viduje taip pat buvo karšta tarsi inkubatoriuje. Dvok cigaret mis ir kažkuo saldžiu. Li des k l mintis, kad šiame

name, kai buvo dar naujas, gyveno normali šeima, galb t koks nors fabriko darbininkas su žmona ir vaikais. Žmogus, kasdien eidav s dirbti vien iš milžinišk m ro pastat , kurie tebest kso apleisti palei Kensingtono gatves. Žmogus, po darbo dienos gr ždav s namo ir prieš vakarien kalb - dav s maldas. Mes stov jome patalpoje, kuri kadais gal jo vadintis svetaine. Dabar kambaryje nebuvo joki bald , išskyrus kelias sien atremtas sudedam sias k dutes. Iš pagarbos namui pabandžiau sivaizduoti andainykšt svetain s vaizd : ovalo formos stal , užtiest n riniuota staltiese. Pur kilim ant grind . Minkštus fotelius. Langus, užleistus kieno nors senel s si tomis užuolaidomis. Ant sienos – vazos su vaisiais paveiksl .

Džimas, veikiausiai namo savininkas, at jo kamar vilk damas juodus marškin lius ir džinsinius šortus. Sustoj s sistebelijo mus. Jo rankos laisvai karojo prie šon .

– Ieškai Keisei s? – paklaus . Nustebau, iš kur jis žino. Turb t atrodžiau nekalta tarsi gelb toja, glob ja, žmogus, link s ieškoti, užuot pasipust s padus. Vis gyvenim taip atrodau. Ties sakant, prad jusi dirbti policijoje ilgai užtrukau, kol išsiugdžiau tam tikrus pro ius ir b do bruožus, d l kuri pelnau sulaukyt j pagarb .

Linktel jau.

– Viršuje, – tar Džimas. Regis, išgirdau j sakant, es sesuo prastai jau iasi, o gal man pasigirdo. Jis gal jo sakyti k tinkamas – laipt apa ioje man s jau nebuvo.

Viršuje visos durys buvo uždarytos; atrod , kad už j de dasi nereg tos baisyb s. Reikia pripažinti, kad bijojau. Valand l stov jau nust rusi. V liau to pasigail jau.

– Keisei, – tyliai pašaukiau tik damasi, kad sesuo ims ir išeis iš kambario. – Keisei.

Tarpduryje pasirod ir ia pat pradingo kažkokios žmogystos galva.

Koridorius skend jo prieblandoje. Gird jau Polos plep - jim apaioje - apie brolą, kaimynus, policiją, kuri pastaruoju metu buvo metusi gausias pajagas Prospektu, tuo papiktindama visą rajoną.

Gal gale, sukaupusi drus, pastuksenau artimiausias duris ir kiek luktelėjusi jas atvėriau.

Tada ir išvydau seserį. Iš karto pažinau ryškiai rožinės spalvos Keisės plaukus, išsidraikiusius ant pliko iužinio. Ji gulėjo ant šono, nugara mane, be pagalvės, keistai pakreipusi galvą.

Keisė buvo pusnuogė.

Jau iš tolo supratau, kad ji mirusi. Žinojau, kaip atrodo miegantis jos kūnas - juk vis vaikystėje miegojome vienoje lovoje, tačiau tą dieną sesuo atrodė keistai suglebusi. Jos galva buvo apsunkusios.

Pausi už peties atvėriau Keisę ant nugaros. Kairios ranka šleptelėjau ant iužinio. Ant žasto pamačiau atveržtą medvilnini marškinėlią - savadarbą varžtą. Po juo driekėsi ilga skaisti upė - Keisės vena. Jos veidas buvo suglebus ir mlynas, burna pražiota, akys užmerktos, iš po blakstienų buvo matyti siauri akių baltymų ruoželiai.

Papūriau seserį. Pašaukiau vardu. Šalia jos ant lovos gulėjo švirkštas. Antrą kartą pašaukiau. Keisė dvokė išmatomis. Smarkiai šėriau jai per veidą. Iki tol niekada nebuvo mačiusi heroino. Nei nuo jo priklausomo žmogaus.

- Skambinkit 911! - surikau. Dabar net juokinga prisiminti. Nebuvo net menkiausios galimybių tuos namus išsikviesti pareigūnų - jokių. Tačiau aš nesilioviau šaukti reikalaudama pagalbos, kol kambarįje pasirodžiusi Pola delnu užspaudė man burną.

- Vaje, koks šitas, - pasakė žinoma Keisė, o tada - iki šiol žaviuosi tos mergaitės drąsa, blaiviu protu, greita reakcija ir užtikrintais judesiais - ji kyštelėjo ranka Keisei po pakinklius, kitą - po mentelę ir pakėlė nuo lovos. Tuo metu

Keisė buvo putlios flegmos, bet Polai draugė svoris buvo normalus. Pausi stipriai, nugara atsišliedama sienai, kad nenuvirstų, nunešė ją laiptais žemyn, o tada pro priekines duris - laukė. Aš nusekiau iš paskos.

- Nesumanyk skambinti iš artimiausio automato, - spėjo duris atidariusi moteris.

Ji mirė, pamaniau, mirė, mano sesuo mirė. Priešais save ant lovos mačiau negyvą Keisę su veidu. Nors nei man, nei Polai neatėjo galvoti patikrinti, ar ji kvpuoja, buvau tikra, kad Keisė praradau. Protas nuskubino mintis apie ateitį be sesers: baigsiu mokyklą. Ištekėsiu. Gimdysiu vaikus. Pasimirs Dži - Keisė nebebus šalia. Tada pravirkau iš savigailos. Žinojau praradusi vienintelį žmogų, su kuriuo kartu nešė mums nuo gimimo mums užkrautą našą. Mus slėgti mirtis. Slėgti prastai negailestinga Dži, kurios retas meilumo apraiškas dkingos sikidavome. Slėgti skurdas.

Akys pritvinko ašaromis. Nebematydama kelio užkliuvau už asfalto gumbo, iškelto nerimastingos medžio šaknies.

Mus tuojau pastebėjo jaunas policininkas, naujas patrulis tose apylinkėse, vienas iš daugybės pareigūnų Kensingtone, ant kurių taip griežtą dėmesį Džimas ir Pola. Netrukus prisistatė greitoji ir išgabeno mano seserį. Važiavau kartu. Nuo galinės sėdynės stebėjau, kaip purškusi nosi narkano Keisę stebuklingai prisikelia iš numirusios, kaip rauda it pašalusi iš skausmo, šleikštulio ir neviltingos, kaip maldauja leisti jai grįžti atgal.

Tą dieną sužinojau paslaptį: ne vienas iš jų nenorėtų išgelbėti. Visi jie trokšta nugrimzti žemėn, bet ji jos praryti, miegoti ir nenubusti. Atgiję jie veidai kupini neapykantos. Nuo to karto, stovėdama už nugaros vienam ar kitam paramedikui, vargiai grįžinam juos iš anapus, dešimtis sykių regėjau tą žmingantį atgaivintojo žvilgsnį. Kai tą dieną Keisė atmerkė akis, jos irgi degė pykčiu. Sesuo keikėsi ir verkė. Jos niršio taikynys buvau aš.